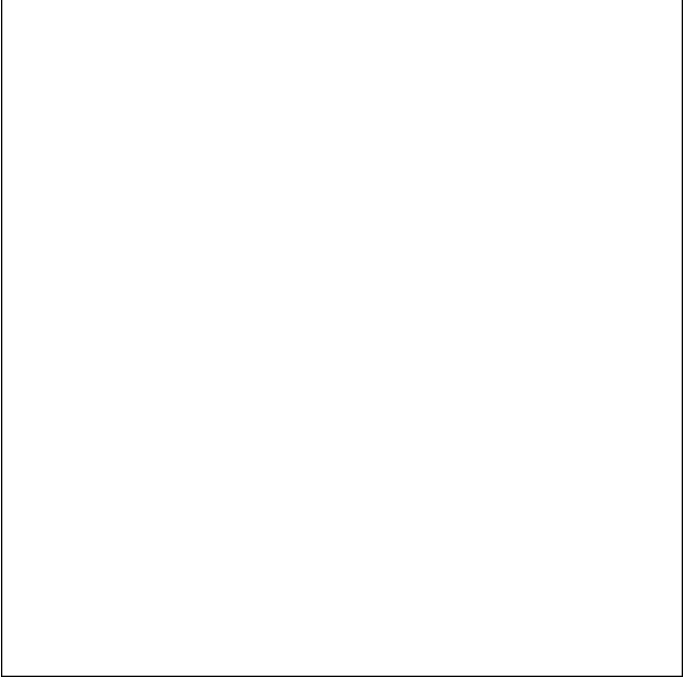

Η εκδίκηση του Οδηγού Μελιού

- Zulu folktales
- Wiehan de Jager
- Eleni Manou
- 4
- Ελληνικά

Global Storybooks
globalstorybooks.net

Η εκδίκηση του Οδηγού Μελιού

- Zulu folktales
- Wiehan de Jager
- Eleni Manou

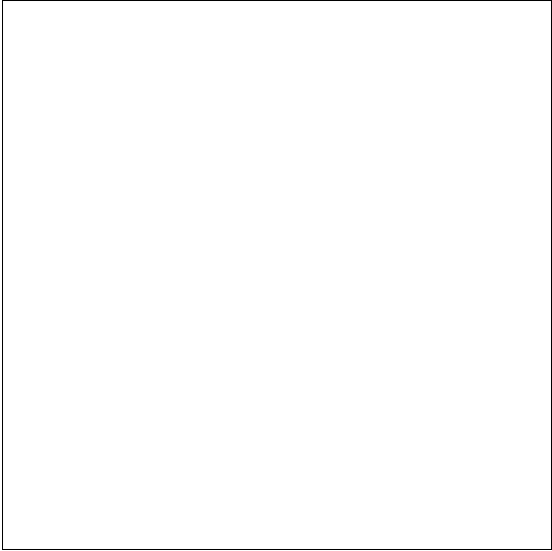
This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 3.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

Αυτή είναι η ιστορία του Νγκέντε, του Οδηγού Μελιού, και του λαίμαργου νεαρού που ονομάζεται Γκινγκίλε. Μια μέρα όταν ο Γκινγκίλε ήταν έξω στο κυνήγι, άκουσε το κάλεσμα του Νγκέντε. Η σκέψη του μελιού έκανε να τρέχουν τα σάλια του Γκινγκίλε. Σταμάτησε και άκουσε προσεκτικά, ψάχνοντας μέχρι που είδε το πουλί στα κλαδιά πάνω από το κεφάλι του. «Τσίτικ-τσίτικ-τσίτικ» το μικρό πουλί κελαηδούσε, και πετούσε στον επόμενο δέντρο, και στον επόμενο. «Τσίτικ-τσίτικ-τσίτικ» καλούσε, σταματώντας κάθε τόσο να είναι σίγουρος ότι ο Γκινγκίλε ακολουθούσε.

Μετά από μισή ώρα, έφτασαν σε μια
τεράστια αγραιοσυκιά. Ο Νυκέντε πήδουσε
τηρά ανάμεσα στα κλαδιά. Μετά έκατοσε
σε ένα κλαδί και έσκυψε το κεφάλι στον
Γκινγκιάε σαν να λέει: «Εδώ είναι! Έλα
τώραι! Τι περιμένεις;» Ο Γκινγκιάε δέν
μπορούσε να δει καμιά μέγισσα κάτω από
το δέντρο, αλλά εμπιστεύτηκε τον Νυκέντε.

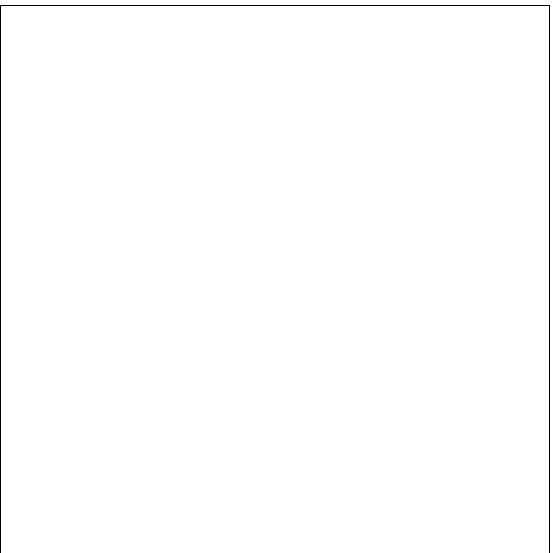

Έτσι ο Γκινγκίλε άφησε το κυνηγετικό του δόρυ κάτω από το δέντρο, συγκέντρωσε μερικά ξερά κλαριά και έκανε μια μικρή φωτιά. Όταν η φωτιά έκαιγε καλά, έβαλε ένα μακρύ ξερό ραβδί μέσα στην καρδιά της φωτιάς. Αυτό το ξύλο ήταν ιδιαίτερα γνωστό ότι έκανε πολύ καπνό όταν καιγόταν. Άρχισε να σκαρφαλώνει, κρατώντας τη δροσερή άκρη του καπνιστού ραβδιού στα δόντια του.

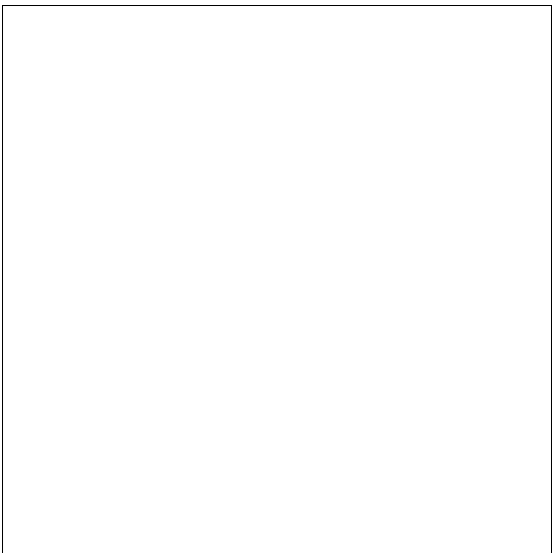
ιστορησιογραφία

στον «Καλλιόπη» οι ιστοριογράφοι έχουν το δικαίωμα να γράφουν ό,τι θέλουν, χωρίς να τους ενοχλούν οι αρχές. Η ιστοριογραφία είναι μια τέχνη, όπως η ποίηση και η μουσική. Ο ιστοριογράφος πρέπει να γράφει με απλότητα και καθαριότητα, χωρίς να χρησιμοποιεί περίπλοκα λόγια ή να προσπαθεί να κερδίσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη με εντυπωσιακές περιγραφές. Η ιστοριογραφία είναι μια τέχνη, όπως η ποίηση και η μουσική. Ο ιστοριογράφος πρέπει να γράφει με απλότητα και καθαριότητα, χωρίς να χρησιμοποιεί περίπλοκα λόγια ή να προσπαθεί να κερδίσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη με εντυπωσιακές περιγραφές.

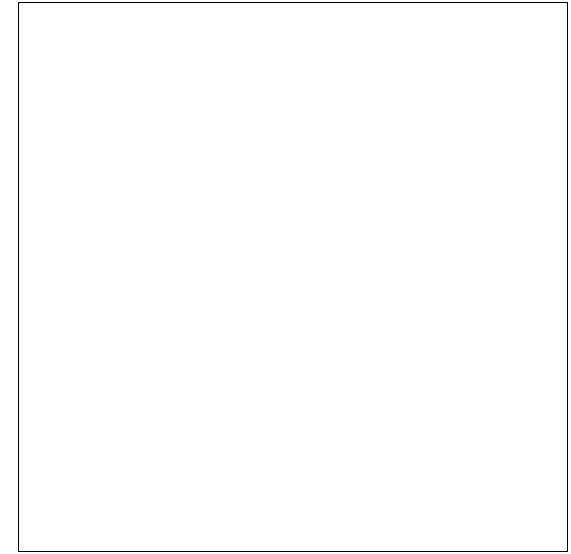
Μεγάλο Οδηγό για την Καλλιόπη

Η ιστοριογραφία είναι μια τέχνη, όπως η ποίηση και η μουσική. Ο ιστοριογράφος πρέπει να γράφει με απλότητα και καθαριότητα, χωρίς να χρησιμοποιεί περίπλοκα λόγια ή να προσπαθεί να κερδίσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη με εντυπωσιακές περιγραφές. Η ιστοριογραφία είναι μια τέχνη, όπως η ποίηση και η μουσική. Ο ιστοριογράφος πρέπει να γράφει με απλότητα και καθαριότητα, χωρίς να χρησιμοποιεί περίπλοκα λόγια ή να προσπαθεί να κερδίσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη με εντυπωσιακές περιγραφές.

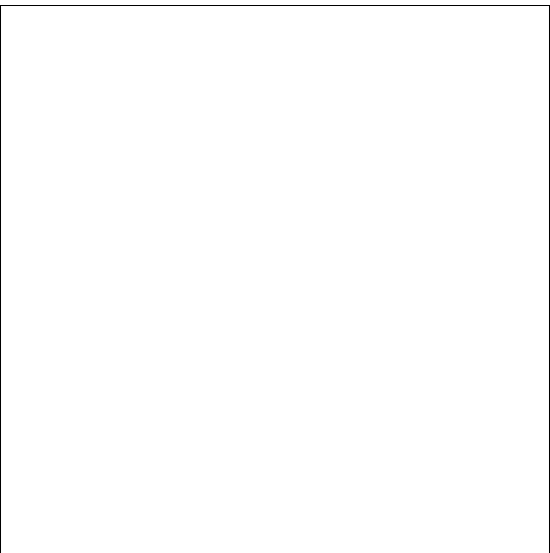

Όταν οι μέλισσες βγήκαν όλοι έξω, ο Γκινγκίλε έσπρωξε τα χέρια του μέσα στη φωλιά. Έβγαλε χούφτες από τη βαριά κερήθρα, στάζοντας πλούσιο μέλι και γεμάτο χοντρές, άσπρες κάμπιες. Τοποθέτησε τη κερήθρα προσεκτικά στο σακουλάκι που μετέφερε στον ώμο του, και άρχισε να κατεβαίνει το δέντρο.

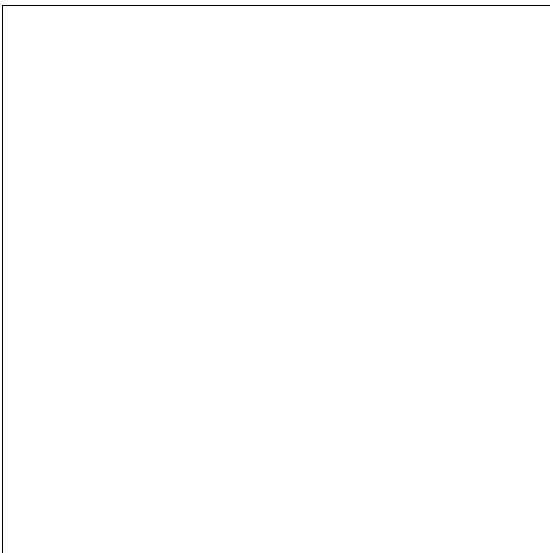

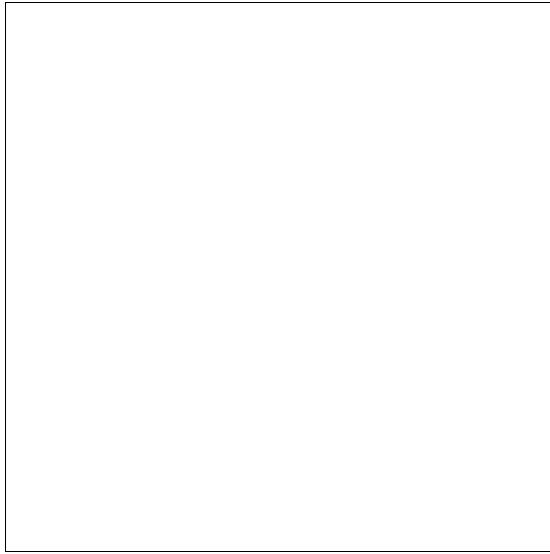
Πριν η λεοπάρδαλη μπορέσει να τσιμπήσει τον Γκινγκίλε, αυτός κατέβηκε από το δέντρο. Στη βιασύνη του στραβοπάτησε σε ένα κλαδί, έπεσε με ένα βαρύ θόρυβο στο έδαφος, και στραμπούλησε τον αστράγαλό του. Κούτσανε μακριά όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ευτυχώς για αυτόν, η Λεοπάρδαλη ήταν πολύ νυσταγμένη για να τον κυνηγήσει. Ο Νγκέντε, ο Οδηγός Μελιού, είχε την εκδίκηση του. Και ο Γκινγκίλε έμαθε το μάθημα του.

Ο Νγκέντε ανυπόμονα παρακολουθούσε τα πάντα που έκανε ο Γκιγκλάε. Περήμενε να αφήσει ο Γκιγκλάε ένα μεγάλο κομμάτι κερήθρας ως ευχαριστήρια προσφορά στον Οδηγό Μελιού. Ο Νγκέντε πείταξε από κλαδί σε κλαδί, όλο και πιο κοντά στο έδαφος. Τελικά ο Γκιγκλάε έφτασε στο κλάδι που ήθελε να ανεβεί και πάλι περιήμενε για να την αναμείψει.

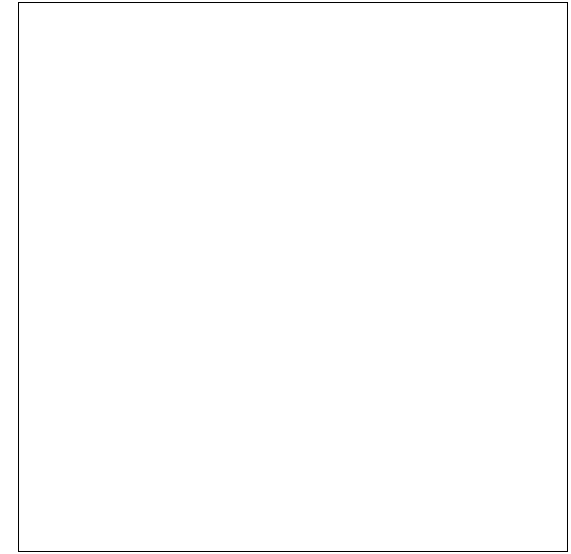

Ο Γκιγκλάε σκαρφάλωσε, αναρωτιώμενος γιατί δεν άκουγε το συνηθισμένο βούισμα. «Τώρα η κυψέλη να είναι βαθιά στο έδαφος» σκέφτηκε. Απέβηκε σε άλλο κλάδι. Αλλά αντί για την κυψέλη, τον κοιτούσε στο πρόσωπο μια λευκή λευκή μαντίλα. Η λευκή μαντίλα ήταν πολύ θηλυκή και πολύ όμοια με την πουλί που είχε δει στην κρύα βόμβα της. Σκέφτηκε να μπει και να κοιτάξει τα μάτια της, και άνοιξε το στόμα της να δείξει τα πόδια και το στομάχι της. Η λευκή μαντίλα ήταν πολύ όμοια με την πουλί που είχε δει στην κρύα βόμβα της.

Αλλά, ο Γκινγκίλε έσβησε τη φωτιά, πήρε το δόρυ και άρχισε να περπατάει σπίτι, αγνοώντας το πουλί. Ο Νγκέντε φώναξε θυμωμένα: «ΝΙΚ-ητή! ΝΙΚ-ητήή!» Ο Γκινγκίλε σταμάτησε, κοίταξε επίμονα το μικρό πουλί και γέλασε δυνατά. «Θέλεις λίγο μέλι, έτσι δεν είναι, φίλε μου; Χα! Αλλά εγώ έκανα όλη τη δουλειά, και πήρα όλα τα τσιμπήματα. Γιατί θα έπρεπε να μοιραστώ κάτι από αυτό το υπέροχο μέλι μαζί σου;» Και μετά έφυγε ο Γκινγκίλε. Ο Νγκέντε ήταν μανιώδης! Αυτός δεν ήταν τρόπος να τον αντιμετωπίσει κανείς! Αλλά ήξερε ότι θα έπαιρνε την εκδίκηση του.

Μια μέρα αρκετές βδομάδες αργότερα Ο Γκινγκίλε άκουσε πάλι το κάλεσμα μελιού του Νγκέντε. Θυμήθηκε το νόστιμο μέλι, και πρόθυμα ακολούθησε το πουλί μια ακόμη φορά. Αφού οδήγησε τον Γκινγκίλε στην άκρη του δάσους, ο Νγκέντε σταμάτησε να ξεκουραστεί σε ένα μεγάλη ακακία. «Αχά» σκέφτηκε ο Γκινγκίλε. «Η κυψέλη πρέπει να είναι σε αυτό το δέντρο.» Έκανε γρήγορα τη μικρή φωτιά του και ξεκίνησε να σκαρφαλώνει, το καπνιστό κλαδί στα δόντια του. Ο Νγκέντε κάθισε και παρακολουθούσε.